

**A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!**

A Fővárosi Ítéltábla a Glósz Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Glósz Gábor ügyvéd) által képviselt felperesnek, dr. Mráz Zoltán ügyvéd által képviselt I. rendű és személyesen eljáró II. rendű alperes ellen, kölcsön visszafizetése iránt indított perében, a Fejér Megyei Bíróság 2009. november 30. napján kelt 3.P.22.030/2009/6. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 7. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

**í t é l e t e t:**

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja, az I. rendű alperes által a felperes javára fizetendő perköltség összegét 210.900 (kettőszáztízezer-kilencszáz) forint illetékköltségre és 175.800 (százhetvenötezer-nyolcszáz) forint + ÁFA összegű ügyvédi munkadíjra leszállítja. Ezt meghaladóan a felek az elsőfokú perköltségüket maguk viselik.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 37.200 (harminchétezer-kettőszáz) forint + ÁFA ügyvédi munkadíjat, és az államnak külön felhívásra 44.700 (negyvennégyezer-hétszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

**I n d o k o l á s:**

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével - egyebek mellett - kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3.336.725 forintot, és ennek 2009. április 1. napjától járó, a mindenkori 3 havi BUBOR kamat 4%-kal növelt értékéből és 6 % késedelmi kamatból adódó kamatát, továbbá 178.598 forint tőkésített ügyleti kamatot, és ennek 2009. április 1-től járó évi 6% késedelmi kamatát, valamint 1.131.600 forint perköltséget.

Az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezésének megváltoztatása iránt az I. rendű alperes fellebbezéssel élt, melyben az elsőfokú eljárási illeték összegét a 3.336.725 forint tőke és 178.598 forint tőkésített kamat együttes összegének 6%-ára, a felperesnek járó ügyvédi munkadíjat pedig a fenti marasztalási összeg 5%-ára kérte mérsékelni. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség az ügyvédi munkadíj megállapítása során irányadó 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletben (a továbbiakban: R.) foglaltakra, valamint az e vonatkozásban érvényesülő bírói gyakorlatra figyelemmel erősen eltúlzott.

A felperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perköltségről a felperes kereseti kérelme szerint döntött, ezért az I. rendű alperes által az elsőfokú eljárásban nem vitatott kereseti követelés -figyelemmel a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltakra - a másodfokú eljárásban már nem tehető vitássá.

A fellebbezés alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az I. rendű alperes fellebbezése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének kizárólag a perköltségre vonatkozó rendelkezését tárgyaláson kívül bírálta el a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének b) pontja alapján.

A Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pervesztes felet kell kötelezni.

A R. 3. § (2) bekezdés a) pontja értelmében polgári perben, az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a pervesztes felet terhelő összege 10 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10 000 forint.

Az R. 3. § (6) bekezdése szerint a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság a munkadíjat - különösen az ügy bonyolultsága esetén - a (2)-(5) bekezdésben meghatározott összegnél magasabb összegben is megállapíthatja. A bíróság a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles.

A R. idézett rendelkezései meghatározzák az ügyvédi munkadíj megállapításának kereteit: annak minimumát és a perérték szerinti maximumát [R. 3. § (2) bekezdés].

Az ügyvédi munkadíj megállapítása során a bíróságnak emellett értékelnie kell a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységet (jogi, ügyviteli munkát), továbbá a jogvita jellegét (összetettségét, bonyolultságát) is [R. 3. § (6) bekezdés]. A rendelkezésre álló peradatokból megállapítható, hogy a felperes leszállított keresetében az I. rendű alperessel szemben összesen 3.515.323 forint összegű követelést érvényesített, mely összeg vonatkozásában az I. rendű alperes teljes mértékben pervesztés lett. Az elsőfokú bíróság lényegében a felperes keresetében foglaltak és a csatolt okiratok (hitelszerződés, készfizető kezességvállalási szerződés, számlakivonatok) alapján hozta meg ítéletét. Az elsőfokú eljárás során bizonyítás felvételére nem került sor, a perben megtartott két tárgyaláson jelen levő felperesi képviselő a keresetet az írásbelivel egyezően fenntartotta, további érdemi nyilatkozatot nem tett. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság által a felperesi jogi képviselő részére a R. alapján, a pertárgy értékére figyelemmel megítélhető legmagasabb összeg több mint háromszorosában megállapított ügyvédi munkadíj nyilvánvalóan eltúlzottnak minősül. Az nem áll arányban sem a viszonylagosan alacsony pertárgy értékkel, sem a felperesi képviselő által ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel - figyelemmel a per rövid tartamára is -, sem pedig az ügy bonyolultságával.

A fent kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla - különös tekintettel az I. rendű alperes fellebbezési kérelmének korlátaira - a R. 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján, 175.800 forint + ÁFA összegű ügyvédi munkadíjat állapított meg a felperesi jogi képviselő javára.

Súlytalan a felperes azon hivatkozása, miszerint az I. rendű alperes által az elsőfokú eljárásban nem vitatott - és az elsőfokú ítéletben a felperes kereseti kérelmével egyezően megállapított - ügyvédi munkadíj a másodfokú eljárásban már nem tehető vitássá. A másodfokon eljáró bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglalt korlátok között, jogi és ténybeli alapon vizsgálja felül. Nem volt tehát eljárásjogi akadálya annak, hogy az ítéltábla az I. rendű alperes fellebbezése alapján eljárva az elsőfokú bíróság jogszabálysértő döntését felülbírálja, és attól eltérő határozatot hozzon.

Jogszabálysértő az elsőfokú bíróságnak a kereseti illetékre vonatkozó döntése is. A felperes az I. rendű alperessel szembeni követelését a per során 3.525.323 forintra leszállította, és az elsőfokú bíróság ezen leszállított kereseti kérelemnek megfelelően marasztalta az I. rendű alperest. Erre figyelemmel tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az ítéletbeni marasztalási összeget figyelmen kívül hagyva, az eredeti kereseti kérelem szerinti pertárgyérték alapul vételével számított illeték megfizetésére kötelezte az I. rendű alperest. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntését e körben is megváltoztatta, és az I. rendű alperest a tényleges pervesztessége alapján (ítéleti marasztalási összeg) számított, az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja szerinti törvényes illeték megfizetésére kötelezte.

A Fővárosi Ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érintette, fellebbezett rendelkezését a Pp.

253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes javára fizetendő perköltség (kereseti illeték, ügyvédi munkadíj) mértékét - a rendelkező részben írtak szerint - leszállította.

Az I. rendű alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az I. rendű alperesnek a másodfokú eljárás során felmerült perköltségét, amely az I. rendű alperest képviselő ügyvédnek a R. 3. § (2) bekezdés a) pontja szerinti ügyvédi munkadíjból, valamint az I. rendű alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetékből áll.

Budapest, 2010. április 1.

. Lizák Tibor sk.  
a tanács elnöke  
. Molnár Ágnes sk.  
előadó bíró

Dr. Merőtey Anikó sk.  
bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné  
bírószági ügyintéző